

Bekendtgørelse.

Det bekendtgøres herved, at Skatteligningen for 1928 vil henligge til almindeligt Eftersyn i Byrådslokalet i Tiden fra 6—15 d. M., Kl. 12—3 og 5—7 Em.

Klager over Skatteansættelsen maa indsendes skriftligt til Ligningskommissionen inden den 18. d. M.

Thorshavns Ligningskommission,
den 3. Februar 1928.

Alle bør bruge:

„Rita“ Sæbespaaner.
„Skrubbifon“, R. A.
„Tjaldur Sæben.“
„OKKARA“ Toiletsæber.

De bedste. De færreste. De drejeste.

Havnar Arbeidsmannafelag

heldur aðalfund í felagshúsinum leygarkvöldið 11. febr. í ár kl. 8½.

Dagsskrá:

- 1) Roknskapur verður framlagdur.
- 2) Uppskot til lógbroytna.
- 3) Ymist.

Nevndin.

BRUG SUNLIGHT
KUN. VIM. LUX. RINSO

Alt til skipsútrediðslu!

Góð skipskeks, sera billig. Amerikansk
kjøt, manilla og skipmannsgarn, teinastál, høgl,
blokkablyggj o. m. a. fæst billigast frá

POUL HANSEN i Havn.
Telf. 228. Telegr.-Adr.: „Veritas“.

H. C. ANDREASSEN & CO.
Telf. 61. THORSHAVN Telf. 61.
Tømremestre. — Bygningsmaterialforretning.

Lager af Tømmer, Øre, Lister, Tagjærn,
Kalk, Mursten, Cement, Øvne, Komfure,
— Bygningsbeslag, Søm og Stifter. —

Grosserer Holm.

Det var en tordenlummer Jundag med en Snæ Grader i Skyggen. Folk sad paa Bænkene i Parken og daede, og Lediggængerne var mødt fuldtalligt op og havde fundet hinanden i en vanlig Pæsslar om Vejr og Vind og om Alverdens Forstæiser. Gamle Folk sad og saa røseguerede ud, uden Spor af Appetit paa Livet. Nogle søgte Solen og nogle Skyggen, og andre sad der for at hvile Sjæl og Legeme. Men blandt dem alle sad der en ulykkelig Kvinde. Hun var ikke skøn af Ydre, havde kantede Manerer, og hun havde fundet den Bænk, der stod længst fra Alfavvej. Her kunde hun befri sig for den mægbende Mængde, der alle undredes over hendes Grimhed, ja, der var det, der var ved at pine hende til Døde. Hun følte sig saa forfærdelig forurettet og til-sidesat af Skaberen.

Time efter Time sad hun og stirrede ned i det kruvede Vand, hvor de mærkeligste Figurer tegnede sig

— her i dette Vandspejl fandt hendes Tanker Ro og Fred.

Tykket Tordenskyer jog hen over Himmelen og mørkede for en Stund Vandet. Det var, som hendes Beslutning modnede, naar hun saa ned i det sorte Vandspejl, som drog og lokkede og lovede hende en evig Fred. Men naar Solen kiggede frem, glitredes Kruset paa Vandet saa irriterende livslystent, saa hun blev helt tungsinndig derved. Hun saa med Vemod paa Ændernes og Svanernes Familieliv, naar de parvis ubekymrede svømmede lige igennem hendes dystre Drømmebilleder. Ogsaa Spurve-nes Paatrængenhed og Velvære bragte Forstyrrelse i hendes Forhæven- de, naar de med Hovedet paa skra pippede og tiggede op til hende. Og de pragtfulde Blomster langs Van- det stod og knejtede og prangede i de vidunderligste Farver, spredende en brændende Duft om sig. Folk stod stille og snusede Duften i sig og havde kun Lovord og beundrende Blikke tilovers for den rige, frodige Na- tur. — Hendes Øjne duggedes og hun

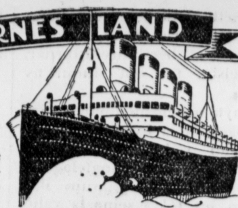
TIL CANADA

MULIGHEDERNES LAND
EKSPRESROUTE TIL AMERIKA
(via England).

Verdens hurtigste og største Dampere. Overruffene Be- kvemmeligheder og Behand- ling. Kun 5 a 6 Dages Rejse over Atlanterhavet. Rejschaand- bog. Oplysninger om Canada etc. erholdes hos

Jens av Reyni,
Thorshavn.

eller
Generalagent C. Mogensen,
Nyhavn 1, København K.

CUNARD
LINIEN
WHITE STAR
LINIEN

Der gaar Dans paa Kristiansborg.

En lille Lejlighedssang af Magister Laurentzhus.

Der gaar Dans paa Kristiansborg.
Prinser, Adel, Konkubiner,
Der gaar Dans om Danmarks Drot.
Landets ædle Mænd og Kvinder
jazzet rundt med Blus paa Kinder.
Danmarks dejligst Vang og Vænge,
Der gaar Dans — for Folkets Penge.

Der gaar Dans paa Kristiansborg.
Se en Vrimmel, Silke, Tyll,
som Baciller i en Byld.
Mad og Vin, Musik og Varme —
— Sult og Kulde for de Arme.
Danmarks dejligst Vang og Vænge,
Der gaar Dans — for Folkets Penge.

Festen er forbi, de tunge Porte lukkes.
Lysene i Riddersalen blaffer ud og slukkes.
Kongen, han er atter blevet Folkets svorne Mand.
Gud velsigne ham — og Fædreland.

Danmarks dejligst Vang og navnlig Vænge,
alt bli'r ved at gaa i den gamle skeve Gænge.
Der skal trædes mangen Dans endnu for Folkets Penge.

Magister Laurentzhus.
(«Kl. 5»).

følte sig for Alvor forurettet. Hun var jo selv Natur mellem al den frodige Natur, hun var omgivet af. Hvorfor skulde hun saa ikke som Skabningens ypperste selv nyde den Glæde at blive elet og beundret?

Solen er gaaet til Hvile efter en lang og varm møttet Dag. Fuglenes Sang er forstummet, Ænder og Svaner sover allerede med Næbet gemt langt inde i Fjærene.

Alt er stille i Parken, de gamle er gaaet hjem, og de unge, som sidder tilbage, afventer det dybeste Mørke til omme Kartegen og Eiskov- tale. Kun Fiskene er endnu ivrigt beskæftiget med at staa paa Haalen og æde andre levende Væsner — skal den endes Liv forkortes for at tjene til Føde for den anden? Hvis Liv er mest berettiget, den der ander eller den der ædes? Hun søgte at overbevise sig om, at det er logisk. Nej, hun vil ikke tænke paa alle Li- ves Uretfærdigheder — hun tænker paa sig selv. Hun husker fra sin Barndom hvilken Haan hun har maattet udelaa for sit uheldige Na- te i Skolen paa Gaden og som ung

Pige, hvor det dog er naturligt at blive bundet for sin Ungdom og Sløvhed. Nej, hun kender ikke Ko- ketteriets Glæder. Hun havde egent- lig tænkt at forsage alle disse Ver- dens Herligheder, men saa var Ulyk- ken pludselig kommen — hendes haabløse Forelskelse i Principalfen. Hun tænker paa, da hun for et Aar siden søgte Pladsen paa Kontoret, hvordan Principalfen havde set ven- lig til hende — saa begejstret som aldrig nogen Mand før.

Den daglige Omgang med ham havde forværrt hendes Herteonde. Hans elskværdige og ridderlige Væ- sen havde bragt hendes Hjerte til at banke i hans Nærhed. Hun havde paa Førnemmelser, at han ikke kun- de se hendes Grimhed, men han havde dog aldrig ytret et Ord til hende om Kierlighed. Nej, han var natu- relvis slet ikke forelsket i hende. Det var blot hendes egne, dumme Indbildninger. Derimod havde hen- des Veninde fortalt, at han stod i Begreb med at gifte sig med en smuk, ung Dame. Altsaa var der intet Haab for hende, og dog — hun

havde saa mange sømme Følelser op- sparet til ham, men kun til ham.

Da det nu var omsønt, havde hun i Dag besluttet at drikke saa meget Vand til hun ikke mere snusede Læ- vet. Hvor ubarmhertigt — hvorfor var Livets Glæder ikke til for hen- det? —

Saa ringer Opsynsmanden til Læ- ning. Det rasler i Træer og Buske og Fodder tripper knasende og skraslende henad Grusgangen.

Hun hører Jernlaagen smældes og det sidste Par har forlagt Parken. Hun slaaer bometille i nogle Øje- blikke, ligesom i Andagt — saa gaar hun langsomt ned til Vandet. Hun dyppe den ene Fod i Van- det — og den anden. — Nej, nu mangler hun Modet — Ingen maa selv tage sit Liv. — Saadan staa hun længe ubeslutsom, da et Lyn mægtigt og skarpt kløver Luften og bedøver alt levende. Hun udelede et Angstskrig og falder bevidstløs om, med Ansigtet næsgrus i Van- det.

Grosserer Holm gaar ophids- trem og tilbage i sin lille hyggelige Ungkarlejlighed — han er ren fortvivlet over, at Livets saa mærke- lige Hændelser er kommet ham saa tæt ind paa Livet — han, som ellers lever et stille, ensformigt Liv. A- han skulde inddrages i saa alvorlig Ting — og tilmed er det maaske hek- hans Livsskabne. —

Han gaar til Vinduet og spejder ud i den mørke Nat. I Haanden har han et sammenkrokket Stykke Papir, som han Gang paa Gang forsøger at læse til Ende, men Lynene blænder ham ustandseeligt. — »En Tilskik- keles — munder han — at jeg ved at søge i Papirkurven efter en bort- kommen Regning skulde finde denne Afskedseddell! — Atter læser han med Gysen:

Til min kære Principalf!

Min Sjæl var rig, min Kierlighed varm og stærk. Du tændte en Brand i mit Hjerte, som fortærer mig! Jeg var en Nær, naar jeg troede, at med Kierlighed kan man Kierlighed vinde, nu, jeg har hørt, at Du elsker en anden. — Liv- glæden kender jeg kun af Navn. Det blev mig ikke fundet at nyde denne Verdens Salighed! — De- den vinker og lokker, og lover mig evig Fred.

Din i Døden ulykkelige Ellen.

Blot han vidste, hvor han skulde søge hende, og fortælle, hvor højt han elskede hende, og at hun maatte blive hans Hustru. — Stakkels, lille Pige, som havde misforstået Livet, som nu vinkede til hende — at hun kunde tro paa ondsindet Sladder!

Da Lynene bliver sjældnere og Tordenen fjernere, gaar han ud, og paa ensomme Steder. Han ser efter paa Bænke og i Buske, angst for at træffe hendes afsjælede Legeme, og han føler sig næsten som Medskyld- dig i hendes Ulykke. —

Maaske var hun inde i Parken? — Han vidste, at hun ofte nød sine Fri- timer derinde. — Nej, alle Laager var jo lukkede, saa sent det var. Saa hørte han pludselig Støj paa den modsatte Side af Parken. Han hede- derhen. Laagen stod aaben, og nog- le sene Nattevandrere var stillet sammen ved Indgangen. En Mand kom løbende nede fra Parksoen og fortalte den sporgende Mængde, at han havde hørt et Skrig inde fra Parken. Han havde straks alar- meret Opvænet. De var sammen gaaet derind og havde fundet en ung Kvinde liggende som død, med det halve Legeme under Vandet.

Grosserer Holm véd nu, hvem det er. —

Givið út av
socialdemokratiskum felegum.
Bláðstýrari: M. S. Vífstein.
Prentsmíðja
Faroya Social-Demokrates, Tórshavn.